

A HIT LÉPÉSE

Szeptember 19., szombat délután

Ha az isteni jellemet a kereszt fényében szemléljük, akkor irgalmaságot, gyengédséget és megbocsátást látunk méltányossággal és igazsággal párosulva. Mennyei trónján szemléljük Őt, aki kezén, lábán és oldalán viseli szenvedései jeleit; és ezeket azért szenvedte, hogy megbékéltesse az embert Istennel. Látjuk az Atyát, a végtelent, megközelíthetetlen világosságban, aki Fia érdemeiért tulajdonául fogad bennünket...

Ha Krisztust nézzük, a szeretet felmérhetetlen tengerének partján időzünk. Szeretnénk elbeszélni ezt a szeretetet, de szavaink elégtelennek bizonyulnak. Elmondjuk földi életét, értünk hozott áldozatát, közbenjárói tevékenységét fenn a mennyben, valamint hogy lakóhelyeket készít azok számára, akik Őt szeretik. Ha mindez elvonul előttünk, akkor felkiáltunk: Ó, milyen nagy és mélységes Krisztus szeretete! (...)

Minden őszinte tanítványban forrón lángol ez a szeretet, mint szent tűz, szíve oltárán. Ez a föld az a hely, ahol az Atya szeretete megnyilvánult Jézus által. Ezen a földön kell Isten gyermekeinek ezt a szeretetet feddhetetlen életük által visszatükrözniük. Így vezethetjük a bűnösöket a kereszthez, hogy szemlélhessék Isten Bárányát. – *Az apostolok története*, 333–334. o.

Jézus nem volt érzéketlen a szégyennel és a megvetéssel szemben. Minden emberhez hasonlóan Ő is érzett keserűséget. De sokkal mélyebben és erősebben, mint mi, mivel magasztosabb, tisztább és szentebb természete volt a bűnös ember természeténél, akikért meghalt. Ő a menny Fensége, aki egyenlő az Atyával, Ő a mennyei seregek Fejedelme, és mégis olyan halállal halt az emberért, ami megvetést vont maga után. Ő, bárcsak megértene mindezt a gőgös emberi szív! Ő, milyen jó lenne, ha a megváltás megértése áthatná az embereket, és arra törekednének,

hogy megtanulják Jézustól a szelídséget és az alázatosságot! – *That I May Know Him*, 339. o.

Ebben az életben csak ízlelgetjük a megváltás csodáit. Véges elménkel mélységesen elgondolkozhatunk azon a szégyenen és dicsőségen, életen és halálon, igazságon és irgalmasságon, amely a kereszten találkozott, de a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudjuk teljesen felfogni, mit jelent. Csak kevés fogalmat alkothatunk a megváltó szeretet hosszúságáról és szélességéről, mélységéről és magasságáról. Amikor a megváltottak úgy látnak, amint Isten látja őket, és úgy ismernek, ahogy Ő ismeri őket, akkor sem fogják teljesen megérteni ezt a szeretetet. De az örök korszakokon át újabb és újabb igazságok tárulnak fel a csodálkozó és elragadtatott értelem előtt. Amikor a földi bajok, fájdalmak és kísértések elmúlnak, és az okai is megszűnnek, Isten népe még akkor is tisztán és világosan fogja tudni, hogy mi volt a megváltásának az ára.

Az egész örökkévalóságban Jézus keresztyét tanulmányozzák majd a megváltottak, és róla énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megszületett Krisztust fogják látni. – *A nagy küzdelem*, 651. o.

Szeptember 20., vasárnap – Jézus önfeláldozó szeretete

Krisztus megaláztatása felfoghatatlan az emberi értelem számára, de nem kételkednek istenségében és a világ alapítása előtt való létezésében, akik hisznek az Úr Szavában. Pál apostol így beszél közbenjárónkról, az Atya egyszülött Fiáról, aki valamikor Isten dicsőséges formájában a mennyei seregek parancsnoka volt, és aki később, amikor istenségét emberi formába öltöztette, szolgálként jött le közénk...

Elfogadva az emberi életformát Jézus olyan alázatot tanúsított, mely a mennyei lények csodálatára van. Az emberré válás elfogadása nem lett volna megalázó, ha azt megelőzően Krisztus élete nem lett volna olyan dicsőséges. Gondoljuk át és értsük meg, hogy Ő királyi palástját, koronáját és parancsnokságát tette félre azért, hogy istenségét emberi formába öltöztesse, így ott érje el az embereket, ahol azok elérhetőek voltak, és hogy erkölcsi erővel ruházza fel őket arra, hogy Isten fiai és lányai legyenek. Hogy megváltsa az embert, Krisztus engedelmes volt a halálig, mégpedig a kereszt haláláig. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 243. o.

„Annak okáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Annak okáért az Isten is felmagasztalta Őt, és ajándékozott néki oly nevet, amely minden név fölött való; hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Fil 2:5–11) (...)

Ez az a nagy mennyei tárgykör, mely nagymértékben kimaradt a prédikációkból, mert az emberi elme nem ismerte fel Krisztus jelentőségét. Sátán érte el, hogy ez így legyen, hogy a Megváltó ne legyen elmélkedés és csodálat tárgya. Ennek a hatalmas és nélkülözhetetlen névnek kellene minden szájról hangoznia. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., 184–185. o.

Krisztus feddhetetlen és bűn nélküli volt. Viszont magára véve az emberi természetet ki lett téve az ellenség legádázabb támadásainak, a legaljasabb kísértéseknek és a legnagyobb szenvedéseknek. Megkísértésekor túrt. Atyjafiaihoz hasonlóvá lett, és így megmutathatta, hogy a kapott kegyelem által az ember legyőzheti az ellenség kísértéseit... Hallgassátok meg szavait: „Ímé, jövök; a könyvtekercsben írva van felőlem, hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:8–9) – *In Heavenly Places*, 41. o.

Szeptember 21., hétfő – A kötelesség hívó szava

Amikor Krisztus az Ő követésére hívta el tanítványait, nem ajánlott nekik kecsegtető kilátásokat ebben a földi életben, nem ígért nekik nyereséget vagy világi méltóságot, és ők sem szabtak feltételeket azzal kapcsolatban, hogy milyen fizetséget kapjanak. Mátéhoz, aki a vámnál ült, így szólt a Megváltó: „Kövess engem! És az felkelvén követte Őt.” Máté, mielőtt a szolgálatába állt, nem kért tőle egy meghatározott összeget, amely megfelelt volna a korábbi foglalkozásában kapott fizetésének. Minden kérdezősködés és tétovázás nélkül követte Jézust. Ele-

gendő volt számára, hogy a Megváltóval járhat, hallhatja szavait, és közösen munkálkodhat vele.

Ugyanez történt a már előbb elhívott tanítványokkal is. Amikor Jézus elhívta Pétert és társát, hogy kövessék Őt, ők azonnal otthagyták a hálójukat és csónakjukat. Néhány tanítványnak voltak barátai, akikről gondoskodni kellett. Amikor azonban megkapták a Megváltó meghívását, nem ingadoztak, és nem kérdezték, miből éljenek meg, és tartsák el a családjukat. Egyszerűen engedelmeskedtek a hívásnak, és amikor Jézus később megkérdezte tőlük: „Mikor elküdtelek benneteket erszény és táská nélkül, volt-e valami fogyatkozástok?” – azt felelhették: „Semmiben sem!” (Lk 22:35) – *Az evangélium szolgálói*, 113. o.

Sokan képtelenek határozott terveket készíteni a jövőjükre. Bizonytalanságban élnek. Nem látják ügyeik kimenetelét, és ez sokszor aggasztja és nyugtalanítja őket. Ne felejsük el, hogy Isten gyermekeinek az élete zarándoklat ezen a világon! Nem vagyunk elég bölcsek saját életünk megtervezéséhez...

Krisztus nem készített terveket földi életében maga számára. Elfogadta az Úr terveit, és az Atya napról napra tárta fel előtte e terveket. Így kellene nekünk is magunkat Istenre bízni, hogy életünk az Ő akaratának egyszerű megvalósulása legyen. Ha utunkat órá bízunk, Ő igazgatja a lépteinket.

Nagyon sokan, miközben ragyogó jövőt terveznek maguknak, kudarcra ítélik az életüket. Engedd, hogy Isten készítsen neked terveket! Kisgyerekként bízzál annak a vezetésében, aki „híveinek lábát megoltalmazza” (1Sám 2:9). Az Úr sohasem vezeti gyermekeit másképp, mint ahogy ők maguk is választanák, ha kezdettől fogva látnák a véget, és fel tudnák fogni, hogy milyen dicső az a cél, amit Isten munkatársaiként megvalósíthatnak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 478–479. o.

Az első lecke, amit mindenkinek meg kell tanulnia, aki Istennel akar együtt munkálkodni, az, hogy ne önmagában bízson, mert így készülhet fel a Krisztus jellemében való részesülésre. Ezt nem lehet tanulással elnyerni a legmagasabb szintű iskolákban sem. Ez a bölcsesség gyümölcse, ami egyedül az isteni Tanítótól származik. – *Jézus élete*, 249. o.

Szeptember 22., kedd – Pál: Isten választott edénye

Nagyon komoly és mélyen megható ezután az apostol szava a korinthusi testvérekhez, hogy ismét gondolkozzanak el Megváltójuk páratlan szeretetén. „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét – írta –, hogy gazdag lévén szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8:9) Ti ismeritek azt a magasságot, ahonnan leereszkedett, valamint azt a mélységes megalázkodást, amelyet magára vállalt. Miután rálépett az önmegtagadás és önfeláldozás ösvényére, többé nem tért le arról, amíg az életét oda nem áldozta. Mennyei trónja és földi keresztye között nem volt számára nyugalom.

Pál apostol pontról pontra, részletesen kifejtett mindent, hogy valamennyien, akik a levelét olvasni fogják, teljesen megértsék az Üdvözítőnek értük való csodálatos megalázkodását. Bemutatta nekik Krisztust, aki mint Isten az Atyánál időzött, és vele együtt fogadta az angyalok hódolatát. Azután szemléltette útját le az emberi sors megalázó mélységeibe. Pál meg volt arról győződve, hogy ha sikerül megértetni velük azt a csodálatos áldozatot, amelyet a menny Fensége hozott, minden önzést száműznek az életükből. Bemutatta előttük, hogy Isten Fia miként vetette le a dicsőségét, és vette önként magára az emberi természetet. Sőt, szolgává alázta magát, egészen a halálig, „a keresztfának haláláig” (Fil 2:8), hogy az elbukott emberiséget megalázottságából felsemelje reményre, örömré a mennyek országában. – *Az apostolok története*, 332–333. o.

Pál szíve szeretettől izzott a bűnösökért. Minden erejét bevetette a lélekmentés munkájába. Isten országának ő volt a legönmegtagadóbb és legkitartóbb munkása. Az elnyert áldásokat alkalmaknak tekintette, hogy másokkal megossza. Soha nem mulasztott el egyetlen lehetőséget, hogy az Üdvözítőről beszéljen, vagy felsegítse az ínségben levőket. Helységről helysére járva prédikálta Krisztus evangéliumát, és alapított gyülekezeteket. Mindenütt, ahol meghallgatták, igyekezett lerontani a gonosz munkáját: férfiakat és nőket vezetett el az életszentség, az igazság útjára. – *Az apostolok története*, 367. o.

Az Úr mindig megszabja az ember munkáját. Itt látható az isteni és az emberi együttműködése. Itt az ember, aki az adott isteni fénynek engedelmességgel munkálkodik. Ha Saul azt mondta volna: „Uram,

semmi készség nincs bennem, hogy kövessem kifejezett utasításaidat, munkáljam üdvösségemet”, akkor ha az Úr tízszer annyi világhosságot ragyogtatott volna Saulra, az is hiábavaló lett volna.

Az ember dolga együttműködni Istennel. S ez a legkeményebb, leg-súlyosabb harc, mely a szándék és a nagy elhatározás és döntés óráján jön az emberhez, hogy Isten akaratához és Isten útjához hajlítsa akaratát a kegyes befolyásokra támaszkodva, melyek egész életét végigkísérik... A cselekvés nem az érzés és hajlam tetszését szolgálja, hanem mennyei Atyánk ismert akaratát. Kövessétek és engedelmesskedjétek a Szentlélek vezetésének. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 2. köt., 757. o.

Szeptember 23., szerda – A szeretet kényszerítő ereje

„Krisztusnak szerelme szorongat minket” (2Kor 5:14) – jelentette ki Pál. Ez volt életvitelének vezérelve, ösztönző ereje. Ha a kötelesség útján buzgósága egy pillanatra ellankadt, egy pillantás a keresztre azt eredményezte, hogy újra felövezte elméje derekát, és előretört az önmegtagadás útján. Testvéreiért végzett munkájában jórészt a Krisztus áldozatában megmutakozó végtelen szeretetre és e szeretet mindent legyőző, kényszerítő erejére támaszkodott. – *A nagy Orvos lábnymán*, 500. o.

Péter háromszor tagadta meg nyíltan Urát, és Jézus most háromszor kérte tőle a biztosítást szeretetéről és hűségéről kérdéseivel, amelyeket kihegyezett nyilakként lőtt bele Péter fájó szívébe. Az összegyűlt tanítványok előtt a Mester feltárta Péter bűnbánatának mélységét, és megmutatta nekik, hogy milyen mélyen aláztatós lett az egykor dicsekedő tanítvány.

Péter természetétől fogva heves és megfontolatlan ember volt. Sátán arra használta fel Péternek ezeket a jellegzetes tulajdonságait, hogy legyőzze, elbuktsassa őt. Éppen Péter bukása előtt mondta neki Jézus a következőket: „Simon! Simon! Ímé, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén a te atyádfiait erősítsed.” (Lk 22:31–32) Most eljött ez az idő, és a változás nyilvánvaló volt Péterben. Az Úr nyomatékos, megpróbáló kérdései nem váltottak ki belőle semmiféle tolakodó, önelégültséget mutató választ. Megalázkodása és bűnbánata

következtében Péter jobban felkészült, mint valaha is, arra, hogy a nyáj pásztoraként működjön. – *Jézus élete*, 812. o.

Péter esetében egy szívet vizsgáló kérdésre volt szükség, és ugyanerre van szükség a mi esetünkben is. A helyreállítási munka nem végezhető el, csak ha gyökerestül kitépik a gonoszt. Ha a keserűség gyökerei a szívben maradnak, újból és újból vadhajtásokat növesztenek. Ezért a gonosznak még a rejtett, mélyre hatoló gyökereit is ki kell tépni...

Ez a feladata minden léleknek, aki meggyalázta Istent, és szívfájdalmat okozott Krisztusnak, amikor elutasította az igazságot és a szentséget. Ha a megkísértett sikeresen veszi ezt a folyamatot és próbát, ha énje nem támad fel, és ha a megpróbáltatások miatt nem zúgolódik, akkor mindez azt igazolja, hogy a lélek ténylegesen meghalt önmagának, és most már Istenért él. – *Conflict and Courage*, 322. o.

Az első munka, amit Krisztus rábízott Péterre a szolgálatba való visszaállítás után, a bárányok legeltetése volt. Ez olyan munka volt, amelynek a végzése terén Péter kevés tapasztalattal rendelkezett. Ez a munka nagy gondoskodást és gyengédséget, sok türelmet és állhatatosságot követelt. Ez a munka tulajdonképpen arra hívta el a tanítványt, hogy azokat szolgálja, akik még fiatalok voltak a hitben; tanítsa a tudatlanokat; magyarázza nekik a szent írásokat, és oktassa őket hasznos együttműködésre Jézus szolgálatában. Egykor Péter nem volt alkalmas erre a feladatra vagy éppen a szolgálat fontosságának a felfogására. A Megváltó azonban most éppen ennek a munkának az elvégzésére hívta el. Erre a munkára a szenvedésről és a bűnbánatról szerzett saját tapasztalata készítette fel. – *Jézus élete*, 812. o.

Szeptember 24., csütörtök – Elkötelezett szeretet

Azért, hogy megerősödhessen hite végső próbájára, az Üdvözítő feltárta előtte jövőjét. Megmondta neki, hogy egy hasznos élet leélése után, mikor életkora már elfogyasztotta erejét, valóban követheti majd Urát. Jézus kijelentette neki: „Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahová akartál; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a kezedet, és más övez fel téged, és oda

visz, ahová nem akarod. Ezt pedig azért mondta, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti meg majd az Istent.” (Jn 21:18–19)

Jézus így egészen nyilvánvalóvá tette Péter számára halálának a módját. Sőt, még kezének a kereszten való kiterjesztését is megjövendölte neki. Majd ismét azt parancsolta tanítványának: „Kövess engem!” (Jn 21:19) Pétert nem bátortalanította el halálnemének a kinyilatkoztatása. Felkészültnek érezte magát arra, hogy bármiféle halált elszenvedjen Uráért...

Hajdan Péter... emberként, mennyből küldött tanítóként szerette Jézust. Most azonban már Istenként szerette. Megtanulta a leckét, hogy számára Krisztus volt „minden mindenben” (1Kor 15:28). Most már készen állt arra, hogy részt vegyen Ura szolgálatában, amelyhez az áldozat is hozzátartozott. Mikor végül Pétert keresztre feszítették, akkor saját kérésére fejfelé függesztették fel, mert azt gondolta, hogy túl nagy megtiszteltetés lenne számára, ha ugyanazon a módon szenvedné el a halált, mint a Mestere. – *Jézus élete*, 815. o.

„Arról ismertük meg a szeretetet, hogy Ő az életét adta érettünk; mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.”

A Szentlélek kiárasztása után a tanítványok szíjjeljártak hirdetni az élő Megváltót. Egyetlen vágyuk a lelkek üdve volt. Emellett megízlelhatték a szentek közösségének szépségét is. Egymás iránt tapintatosak, figyelmesek, önmegtagadók és az igazságért minden áldozatra készek voltak. A mindennapi érintkezésben azt a szeretetet tanúsították egymással szemben, amelyet Krisztus parancsolt nekik. Ezt a szeretetet igyekeztek nyájas szavak és önzetlen cselekedetek által felébreszteni mások szívében is.

Ezt a szeretetet, az új parancsolat iránti készséges engedelmséget kell a hívőknek mindenkor kinyilvánítaniuk. Olyan bensőséges összeköttetésben éljenek Krisztussal, hogy teljesíteni tudják összes követelményeit. Őket választotta ki Isten, hogy életükkel dicsőítsék a Megváltó hatalmát, aki büntelensége által igazította meg őket. – *Az apostolok története*, 547. o.

Az isteni szeretet akkor szól a legmegindítóbban az emberi szívhez, amikor ugyanarra a gyöngéd részvétre serkenti, mely Jézus életét jellemezte. Csak az szereti igazán az Urat, aki önzetlen szeretettel viseltetik atyjafia iránt...

Aki sohasem tapasztalta meg személyesen Krisztus gyöngéd, megnyerő szeretetét, nem vezethet másokat az élet forrásához. Ez a szeretet kényszerítő hatalom, amely arra indítja az embert, hogy társalgásában és másokért való tevékenykedésében egyaránt a Megváltót nyilvánítsa ki. Isten munkásainak fáradozásait csak úgy koronázhatja siker, ha ismerik Jézust. Ehhez azonban mindenekelőtt szeretetét kell ismerniük. A menny aszerint ítéli meg használhatóságukat, tudnak-e úgy szeretni, ahogy Jézus szeretett, és munkálkodnak-e úgy, ahogyan Ő munkálkodott. – *Az apostolok története*, 550. o.